

РЕШЕНИЕ

№ 1698

гр. София, 12.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 08.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11049** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на И. В. М. от [населено място] срещу съдебно решение от 10.09.2012г. по нахд № 24546/2011г., постановено от СРС, НК, 12 състав, в частта, в която се потвърждава частично наказателно постановление № 100043 от 08.12.2010г. на Д. Д., Началник отдел „АНД” Пътна полиция при СДВР, с което е наложено административно наказание глоба в размер 150 лв. и лишаване от право на управление на МПС за срок от един месец на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, както и с влизане в сила на НП да бъдат отнети 7 контролни точки на жалбоподателя И. В. М..

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, поради това, че са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и при неправилното приложение на материалния закон. Твърди, че не е извършил нарушения и че вмененото му нарушение не е доказано. Твърди, че СРС за да постанови решението, се е доверил само на показанията на актосъставителя на акта и свидетеля по акта, като не е отчел, че в разпечатката на техническото средство, с което е засечена скоростта, не е посочен рег. номер на МПС, на което е засечена скоростта. Иска оспореното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП в частта, в която същото е потвърдено от

първоинстанционният съд.

Ответникът по касация, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП прокурор Ютеров изразява становище, че жалбата е неоснователна и не следва да бъде уважена, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство безспорно е доказано, че жалбоподателят на 05.11.2010г. около 16,34 часа е управлявал лек автомобил „Фолксваген” с ДК [рег.номер на МПС] , като се е движел по [улица]от [улица]към [улица]. След бензиностанция „Е.” бил спрял за проверка, поради засечена със скорост от 81 км./ч. при ограничение и максимално допустима скорост за населени места от 50 км.ч. Това е установено от разпитания по делото свидетел Г., който е засякъл скоростта с радар TR 4Д инв. № 421, фиксиращ скорост, дата и час, като е установено, че така засечените показания са предявени на жалбоподателя и същият се е запознал с тях. Същото се потвърждава и от разпитания свидетел М. – свидетел по акта. За да направи този извод първоинстанционният съд е събрал всички предвидени в закона доказателства, включително гласни – разпита на свидетелите Г. – актосъставител и М. – свидетел по акта.

Оспореното първоинстанционно решение е правилно, по съображенията изложени по – долу.

При постановяването на решението СРС е събрал и преценил всички представени по делото доказателства. Неоснователно е възражението, че касаторът не е извършил вмененото му нарушение. Неоснователно е и възражението, че СРС е основал решението си само на свидетелските показания, а не е следвало, тъй като свидетелите не са могли да установят, че точно жалбоподателят е извършил нарушението. Това е така, тъй като видно от разпитите на двамата свидетели те си спомнят ясно за случая и безпротиворечиво излагат какво се е случило, като посочват, че са спрели жалбоподателя и са му представили за справка радара, на който е била отчетена превишената скорост, както и че той е бил сам на пътното, когато е бил засечен. Това е така и тъй като събраните гласни доказателствени средства се подкрепят и от писмените такива събрани по делото. Така описаното се подкрепя и от събраните писмени доказателства – АУАН, подписан от жалбоподателя без възражение, както и от представената разпечатка от техническото се устройство, с което е засечена скоростта.

За да направи извод, че нарушението е установено по безспорен начин, първоинстанционният съд е събрал всички предвидени в закона доказателства, а именно писмени, като в оспореното решение подробно е изложил аргументи защо кредитира констатациите направени в АУАН, а именно поради това, че нито в развитото административно наказателно производство, нито в развитото съдебно производство, са оборени констатациите направени в АУАН, като същите са потвърдени и от събраните по делото гласни доказателства, а именно разпита на свидетелите, а пък жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на

твърдението си, че на пътя е имало и други автомобили. За да направи тези изводи първоинстанционният съд правилно се е позовал и на събраните гласни доказателства, които изцяло потвърждават констатациите от АУАН. Видно от събраните по делото доказателства установеното в АУАН се подкрепя от събраните в производството гласни доказателства, а жалбоподателят в административното и в проведеното първоинстанционно производство не се е възползвал от предоставената му процесуална възможност да докаже своите твърдения, а именно не е направил възражения по акта, не е и ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си пред първата инстанция.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че вмененото на жалбоподателя нарушение е установено по безспорен начин, като за установеното нарушение на чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, извършено от жалбоподателя, правилно му е наложена санкцията по чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП в частта „глоба в размер на 150 лв.”.

На следващо място неоснователно е възражението, че нарушението и нарушителят не са установени по безспорен начин, тъй като техническото устройство радар ТР4Д не записва рег. номер на МПС. Това е така, тъй като съгласно чл. 165 ал. 2 т. 6 от ЗДвП контролните органи имат право, но не и задължение да използват технически средства, които записват дата, час и/или рег. номер на МПС. Видно от посочената разпоредба използването на техническо средство е възможност за органа, за да подпомогне своята дейност, но не и задължение. Предвид гореизложеното относно установеността на нарушението, настоящият състав намира, че е неоснователно възражението на касатора за това, че устройството не е записало рег. номер на автомобила. Видно от събраните доказателства показанията на техническото устройство са предявени на касатора и същият не е възразил срещу тях и в съдебната фаза не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърдението, че отчетеното на радара е показание на друг автомобил.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, XIV Касационен състав смята съдебното решение от 10.09.2012г. на СРС, НК, 12 състав, постановено по нахд № 24546/2011г. в оспорената част за правилно, обосновано и постановено без да са допуснати съществени процесуални нарушения.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 10.09.2012г. по нахд № 24546/2011г., постановено от СРС, НК, 12 състав, в оспорената част, с която се потвърждава наказателно постановление № 100043 от 08.12.2010г., с което е наложено административно наказание глоба в размер 150 лв. на основание чл. 182 ал. 1 т. 4 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 21 ал. 1 от ЗДвП, както и с влизане в сила на НП да бъдат отнети 7 контролни точки на жалбоподателя И. В. М. от [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

